

[Krag.]

for, hvorfor han vilde give Arbejdsanvisningskontorerne Eneret paa Arbejdsanvisning indenfor en Række forskellige Omraader. I denne Forbindelse forbaavsedes den højtærede Minister over mine Udtalelser i Tilknytning til Forøgelsen af Arbejdsanvisningskontorerne Tal, thi, fortsatte den højtærede Minister: naar Fagforbundene altid har været imod den offentlige Arbejdsanvisning gennem Kontorerne, saa er det da aldeles ikke Fagforbundenes Ærinde, jeg har gaaet, naar jeg foreslaar Kontorerne Antal forøget.

Men Sagen er jo den, at gennem denne Forøgelse og gennem det Forsøg, som den højtærede Minister gør paa at give Arbejdsanvisningskontorerne Eneret paa Anvisning, opnaar Fagforbundene en overordentlig Styrkelse. Thi naar i Henhold til § 4, 5te Stykke, de, der er i Arbejdsløshedskasse, skal foretrakkes ved Arbejdsanvisning, og Betingelsen for at komme i Arbejdsløshedskasse er Fagforbunds-Medlemsskab, vil man se, at gennem Udvidelse af Arbejdsanvisningskontorerne Tal og gennem den Eneret, man vil give dem, sikrer man Fagforbundene Udbredelse over store Arbejdergrupper, som hidtil ikke i synderlig Grad har været berørt af denne Bevægelse og heller ikke ønsker det i Fremtiden.

Derfor forstaaer jeg meget vel, at selv om man i og for sig ikke ønsker Kontorerne Antal forøget, frembyder dog den Ordning, som den højtærede Minister foreslaar, saadanne Fordele for Fagforbundene, at de har sluttet sig dertil, hvis de ikke ligefrem, hvad jeg jo hidtil har troet, har været Drivkraften i dette Forslag.

Den højtærede Minister fremførte i denne Anledning nogle Bemærkninger angaaende sine Embedsmænd, hvem der havde udformet denne Ordning, og hvorvidt disse Mennesker kunde antages at være paa-virkede af den Aand, som jeg i denne Forbindelse har fremmanet. Jeg maa sige til den højtærede Minister, at det er virkelig noget ganske usædvanligt, han her har gjort. Jeg forstaaer ikke rigtig — vil det sige, at disse Embedsmænd, hvis Navne Ministeren nævnte, skulde have nogen Del af Ansvar for de Ændringer, der her er foreslaaet? Det kan jeg dog ikke tro at den højtærede Minister et eneste Øjeblik skulde mene! Men hvortil da denne Navnefremdragelse? Det forstaaer jeg aldeles ikke, medmindre den højtærede Minister har været i Nød for at finde Undskyldning for det, han her har lavet, men saa er den, han her har benyt-

tet, i mine Øjne af meget lidet tiltalende Art.

Jeg rettede forleden Dag en Forespørgsel til den højtærede Socialminister, som jeg havde ventet han havde besvaret i Forbindelse med Spørgsmaalet om Oprettelse af Arbejdsanvisningskontorerne og Bestyrelserne for disse. Den gik ud paa, paa hvilken Maade Ministeren vil anvende det Forholdstalsvalg, som i Almindelighed er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag.

Jeg indrømmer, det er ikke nogen stor Ting, men for det første kunde det have sin store Interesse at faa at vide, hvorledes dette skulde praktiseres, og for det andet er det ikke uden Interesse, saafremt der her skulde være løbet noget i Pennen, som ikke taaler en nærmere Undersøgelse, at vi faar gjort op paa dette Punkt med det samme.

I denne Forbindelse er det af saare ringe Betydning, om den højtærede Minister har været heldig som Sprogrenser eller ej. Jeg skal med stor Villighed erkende, at her og der — og det findes jo overalt i dansk Lovgivning — stikker Kancellisproget endnu i betydelig Grad Ansigtet frem, og jeg sympatiserer med alle Bestræbelser for at forme Sproget i vor Lovgivning saaledes, at den bliver forstaaeligere, simplere og enklere, og jeg skal ogsaa indrømme, at den højtærede Minister paa mange Punkter har haft Held dermed, og det kan kun glæde mig; men paa andre Punkter har han været saare uheldig.

Jeg har nævnt et Par Prøver derpaa, og dette synes ikke at behage den højtærede Minister, men det er dog virkelig et, om end kun beskedent Bidrag til Fremme af de Bestræbelser, som han selv har udfoldet, og jeg troede oprigtig talt, at han vilde have taget imod det med Tak (*Socialministeren* [Steincke]: Det gjorde jeg ogsaa!). Ja, det gjorde den højtærede Minister dog ikke, for han sagde, det havde ingen Interesse at rette et eller andet Udtryk i Bemærkningerne til Lovforslaget, og saa forsøgte han at forsvare et Udtryk, der er brugt der, nemlig Udtrykket: daarlig Risiko, hvis logiske Urimelighed den højtærede Minister i øvrigt erkendte.

Men hvortil saa dette Forsvar? Hvad kan det nytte, at man søger ud i disse eller hine Kredse for at faa at vide, om de bruger et taabeligt eller logisk urimeligt Udtryk, og hvis de gør det, saa deri se et Bevis for Berettigelsen af en saadan Brug? Jeg er overbevist om, at hvis den højtærede Minister f. Eks. vilde søge ud i Kredsen af Smaaahaandværkere, som beskæftiger sig